

то училище „Ив. Вазовъ“ въ родния му градъ. Тукъ ръководи хора при катедралата „Св. Димитъръ“, като основава и при училището хоръ и оркестъръ, а също и духовна музика. Единъ отъ основателитѣ на музикалното дрежство „Кавалъ“, той дирижира и дружествения оркестъръ. 1902 бива премѣстенъ въ София, и учителствува въ I-ва дѣвическа, II-ра мъжка, и девическото педагогическо училище до 1912, когато бива назначенъ за директоръ на Държавното музикално училище, на което, и следъ превръщането въ музикална академия, остава, съ едно прекъсване отъ 18 месеца (1918—20), директоръ — до февруарий 1931. Композициитѣ на Х. Г. се характеризиратъ съ леката си хармония и догъстенъ стилъ. Най-важната му творба е драматическата оперета „Тахиръ-Беговица“ — въ 3 действия, текстъ отъ Михалаки Георгиевъ, въ която има сполучливо употрѣбени народни мотиви. Другитѣ му композиции сж: увертюра „Лисецъ“ (получила II награда при конкурса за откриване на Народния театъръ 1907), „Юбилейна кантата за Царя Освободителя“ — хоръ и оркестъръ (1902), — получила I награда, „Юбилеенъ химнъ за 1000 годишнината на Св. Царъ Борисъ“ (получилъ II награда), хоровитѣ пѣсни: „Овчаръ-Македонецъ“ и „Леле, Яно, гиздокио“, музикалнитѣ сцени „Македония свободна“. Издалъ сборници (отъ разни автори): „Вечеринки и утра“, „Босилкова китка“, „Момини сълзи“ — две книги, „Неувѣхки“, както и една школа за цигулка. Х. Г. е единъ отъ основателитѣ на I частно „Българско народно музикално училище“ (1904), което се разви въ сегашната музикална академия; единъ отъ защитницитѣ при създаване на „Българската оперна дружба“ — сега „Народна опера“, въ управлението на която, като членъ на комитета въ разни времена, е билъ 15 години. Отъ основаването на Б.М.С., той — до смъртта си — е билъ неговъ секретаръ, и редакторъ на съюзния органъ — „Музикаленъ вестникъ“ (излизалъ съ прекъсване — до 1928).

Хаджиев, Тодоръ — оперенъ диригентъ, род. 14 авг. 1885 въ Русе, 16 годишенъ постъпва въ Пражката консерватория, дето учители сж му

били: Книтлъ, Шекеръ, Кличка, Вискочилъ и Долейшъ, като същевременно е посещавалъ и „Чехословашката академия“, учейки при Сухи, Щайгервалдъ и Нейецли. Следъ свършване на консерваторията, 1902 се връща въ България, и открива въ Русе частно музикално училище. 1904 постъпва като цигуларъ въ Гвардейския оркестъръ за отбиване военната повиностъ, 1905 е капелмайсторъ на I коненъ полкъ въ София. Като такъвъ, образува хоръ при Славянската беседа, ръководи Студентския оркестъръ, а отъ 1908 е капелмайсторъ на 6 пехотенъ полкъ, 1918 — на Военното училище, 1919—22 — на Лейбъ-Гвардейския полкъ. Отъ 1908 до 1932 — успоредно съ службата си като воененъ капелмайсторъ (до 1922) — е диригентъ въ Народната опера, дето е ръководилъ музикално повече отъ 40 опери, и е съдействувалъ за нейното закрепване. Есеньта 1932 бива пенсиониранъ.

Хадли, Хенри Кимбалъ — Hadley, Henry Kimball — даровитъ и плодовитъ американски компонистъ, род. 24 дек. 1871 въ Сомервилъ (Масачузетцъ), училъ въ Бостонъ, и при Мандичевски въ Виена, органистъ въ Гарденъ-сити, после капелмайсторъ на градския театъръ въ Майнцъ, директоръ на Симфоничнитѣ концерти въ Сеатлъ (Вашингтонъ), отъ 1920 диригентъ на Филхармоничнитѣ концерти въ Ню-Йоркъ. Въ композициитѣ си Х. застъпва, главно, голѣмитѣ форми: нѣколко симфонии и симфонични поеми, нѣколко увертюри, оперитѣ: „Зафие“, „Ацора“, „Градината на Аллаха“, „Нощта на Клеопатра“, нѣколко кантати, както и клавирни творби, хорови и солови пѣсни.

Хадоу, Уйлямъ Хенри — Hadow, William Henry — английски компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 27 дек. 1859 въ Ебрингтонъ, училъ въ Дармщадтъ (при Лойдъ), бакалавръ на музиката, челъ лекции по музика въ Оксфордъ, отъ 1919 е въ университета Шефелдъ. Х. е издалъ голѣмата „Оксфордска история на музиката“, като е преработилъ нейния пети томъ, и писалъ: „Студии върху модерната музика“ — 2 тома (1892—1893), „Единъ хърватски компонистъ“ (Хайднъ!), „Началото на сонатната